

Aktivizmus és egyéni megváltás. Kádár Erzsébet versei a Mában

Jelen előadásom egy nagyobb projekt része, terveim között szerepel ugyanis, hogy feldolgozzam a magyar avantgárd nőíróinak életművét. Most egy olyan szerzőnőről, Kádár Erzsébetről (Elisabeth Karr, Kádár-Karr Erzsébet) lesz szó, akinek a munkássága jórészt ismeretlen, különösen Magyarországon, ahol mindösszesen egy könyve jelent meg, az is már az ötvenes években. Holott a *Ma* szerzői köréhez – már amennyire ez egy nő számára adott lehetett – voltaképpen hozzátartozott: a tízes évek végén (1918–1919) négy megjelenéssel, hét verssel bekerül Újvári Erzsébet és Réti Irén mellett *A Tett* és a *Ma* női listájának első három befutója közé. Ez persze meglehetősen kevés, de látnunk kell, hogy Magyarországon nagyjából érvényesnek látszik Susan Rubin Suleiman véleménye az avantgárd és a női pozíció rokonságát illetően (SULEIMAN 1990; 11–32, SULEIMAN 1993; 78–100), vagyis, hogy mindkettő marginális státusban van, a kultúra margóján kapnak helyet – a nők oda szorulnak, az avantgárd inkább szándékosan oda helyezi magát –, ami pedig az avantgárd mozgalomban felbukkanó nők helyzetét illeti, az a kettős marginalitás esete. A magyar helyzet azért is szomorú, mert a néha említést kapó, bár kissé alulértékelt Újvári Erzsébet kivül más nő nem jelenik meg még az úgynevezett „avantgárd kánonban”, s kezdetben nő alig publikál a lapokban – Franciaországban viszont a dadaista, s főként a szürrealista mozgalomban elég sok nő vett részt, csak tevékenységük maradt szinte teljesen láthatatlan¹, s a német expresszionizmuson belül is ismerünk neveket – Else Lasker-Schüler,

---

¹ Munkásságukat a 70-es években kezdték feltárni, pl. az *Obliques* című lap egyik különszámában olvashatunk egy tanulmányt és egy katalógusszerű listát a francia avantgárd nőíróiról és képzőművészeiről, életrajzzal, kisebb szövegválogatással. *La femme surréaliste*. *Obliques*, No. 14–15., 1 janvier, 1977.

Sophie Van Leer stb. – ; éppen csak a nők megítélése nem volt náluk egyértelműen pozitív, egy dichotóm oppozíció valódi értéket nem képviselő oldalán – szellemi kontra biológiai lény – foglaltak helyet.

Pedig ez mint helyzet egyáltalán nem evidens, ebben az alapvetően baloldali közegben elvben nagyobb térnek kellett volna nyílnia egy nő számára. Ebben a körben sokat forgatott könyv volt August Bebel *A nő és a szocializmus* című, 1907-es könyve, például Simon Jolán is ezt elolvastva jutott arra az elhatározásra, hogy elhagyja férjét, s a családjának munkásnő szerepet feladva a szabad művészi egzisztenciát és az önfejlesztést választja. Ez a traktátus bevezetőjében kimondja, hogy „a nőknek, éppen úgy, mint a férfiaknak, joga van kultúrájának összes vívmányaiban részesedni, ezeket a vívmányokat helyzete könnyítése és javítása céljából hasznárra fordítani, összes szellemi és testi képességeit fejleszteni és a maga javára felhasználni”; amihez még hozzájárul a gazdasági és testi-nemi függetlenedés is (BEBEL 1907; 5) (vagyis, mint Bebel megállapítja, a munkásnő bérabszolgáltatásának eltörlése mellett cél a munkásnő nemi rabszolgáltatásának megszüntetése is, amit ő a szociáldemokrata párt keretein belül tud elképzelni).

Kádár (Kádár-Karr) Erzsébet azonban mindezek ellenére rögtön szellemi közegben indult, viszont tizenöt éves korától tagja volt a Kommunista Pártnak. S minthogy személye mindeddig jórészt ismeretlen, szokásaitól eltérő módon most fontosnak tartom bemutatni élete legfontosabb mozzanatait is, bár ezeket PIM-ben található személyi irataiból, hivatalos önéletrajzaiból, illetve a vele készült interjúból (NÉPSZAVA 1938; 6) egyelőre nem kimerítően tudtam rekonstruálni (ráadásul az ötvenes években itt-ott leadott önéletrajzok nyilván nem mindig teljesen megbízhatók, vagy legalábbis a baloldali mozgalmi élet sajátosságait jobban kidomborítják, mint amilyen súlyuk a valós életben lehetett). 1898-ban született Budapesten zsidó családban, apja Kádár Mór (később valószínűleg azért használta a Kádár-Karr nevet, hogy megkülönböztesse magát a nála három évvel fiatalabb, de ismertebb Kádár Erzsébet novellaírótól). Mint írta, előbb festő szeretett volna lenni, iparirajz-iskolába is járt, sőt, egy indexe szerint egy évet elvégzett az orvosi egyetemen is, ám váltott, író és újságíró lett végül. Gyakorlatilag már a kamasz lánynál jelen van az erős baloldali elkötelezettség: mint arról egy későbbi tagsági igazolványa tanúskodik, már 1914-től tagja a Magyar Kommunista Pártnak. Tizenöt esztendősen alakítja meg a Marx Kört, ahol saját verseit olvassa fel (ez a kör amolyan a középiskolásokat összefogó baloldali szellemiségű politikai társulás, egyesület lehetett, amint az legfontosabb regényéből, a *Gyönyörű őszből* kide-

rül). A Tanácsköztársaság alatt ifjómunkás-szervező a Közoktatási Népbiztonságon. Többször azt nyilatkozta, hogy első versei a *Népszavában* és a *Mában* jelentek meg, de én csak az utóbbinak találtam nyomát (a lap 1918–19-ben közli költeményeit). A *Népszavában* – egy sokkal későbbi interjúján kívül – csak Göndör Ferenc fulmináns, a maistákat, köztük éppen Kádár Erzsébetet támadó kritikája olvasható, ámde az ottani idézést, egy teljes versének citálását „megjelenésnek” tekinteni igencsak túlzásnak tűnhetne, inkább arra példa a pártköltészet horizontjáról értékelő kritikustól, hogy a folyóirat költői (Kahána Mózes, Szélpál Árpád és Kádár Erzsébet) értelmetlen zagyvaságokat írnak költészet címén.²

Első férjével, az író és filmrendező Székely Jánossal 1922-ben Németországba emigrálnak. (Székely Jánosról – akinek később írói álneve John Pen lesz – annyit érdemes tudni, hogy ő is költőként indult, első versei 1919-ben [*Üzenetek a csöndben, Asszony*] [KÁDÁR 1919. április; 63–64; KÁDÁR 1919. július; 204]) ugyancsak a *Mában* jelentek meg (s ez esetben később, mint Kádár Erzsébet első szövegei; azt nem tudni, előbb is ismerték-e egymást vagy a lap berkeiben mozogva ismerkedtek meg). Berlini tartózkodásuk alatt mindketten forgatókönyveket írnak. Székelyé az egyik első hangosfilm Európában (*Melodie des Herzens, Vasárnap délután*, 1929), és olyan filmsillagokkal dolgozik együtt, mint Marlene Dietrich vagy Emil Jannings. Mivel Ernst Lubitsch állást kínált neki Hollywoodban, 1938-ban Székely – már felesége nélkül – kivándorolt az Egyesült Államokba, ahol 1940-ben az *Arise, my Love* (Ébredj, szerelmem!) című film forgatókönyvéért Oscar-díjat kapott. A Mccarthy-korszakban elhagyta az USA-t, előbb Mexikóba, majd Kelet-Berlinbe költözött). Kádár Erzsébet – akkor már Elisabeth Karr – is filmes közegben kezdi: a *Népszava* párizsi interjúja szerint az Ufának (Universum Film) írt forgatókönyvek egy részét közösen írták Székely Jánossal, az ötvenes évek Magyarországon készült hivatalos munkanéletrajzában inkább azt hangsúlyozza, hogy a német kommunista párt részére írt antimilitarista forgatókönyveket, illetve rendezett is, a párt lapjánál, a *Rote Fahnen*nál, illetve a *Welt am Abend*nél volt munkatárs. Ezzel párhuzamosan az antifasiszta egység kultúrpolitikai revüje, az *Illustrierte Neue Welt* szerkesztőjeként is dolgozik. 1933-ban, Hitler uralomra jutásakor Franciaországba költözik, Párizsban lesz újságíró, a Saar-vidéki és más szélsőbaloldali lapokba ír (*Inprekko*, *Rundschau*), de Henri Barbusse *Monde* című lapjában is szerepel. Ezenkívül Aragon és Romain Rolland

² Kádár Erzsébet egyik interjújában (lásd fentebb) azt állítja, hogy a *Népszavában* *Nincs kenyereünk* címmel is jelent meg verse, de ez nem állja meg a helyét.

Commune című lapja – amely a francia kommunista párthoz közelálló AEAR (Association des Écrivains et Artistes Révolutionnaires – Forradalmár Írók és Művészek Egyesületének) orgánuma, részleteket közöl *Alles ist umgekehrt* című regényéből – ezeket a hivatalos önéletrajz által megadott adatokat még további kutatásaim során ellenőriznem kell, mert a Gallicába feltöltött *Commune*-ben én sem a nevet, sem a regényrészleteket nem találtam, elképzelhető, hogy a szerző rosszul emlékezett, és máshol jelent meg a szöveg. Az viszont biztos, hogy Kádár Erzsébet (akkor már Elisabeth Karr) megkapja az emigráns német (!) íróknak járó Heine-díjat 1937-ben, amiért többek között Döblin és Brecht is személyesen, a lakásán gratulál neki. (A regény minden bizonnyal önéletrajzi vonatkozásokat is hordoz: egy tizenéves iskolás lánynak és családjának, barátainak mindennapi életét, illetve a lány politikai eszmélődését meséli el, jellemző módon a regény tetőpontja az októberi forradalom.) Az író nő Franciaországban 1934-ben részt vesz az írók nemzetközi kongresszusán (Congrès international des écrivains); majd 1940-ben férjhez megy a nála tizenkét évvel fiatalabb, pozsonyi születésű Pál/Pável Bondyhoz, akitől két gyermeke születik. Ugyanebben az évben áttelepül Angliába. Hogy ott volt-e állása, jelenleg nem tudom, az biztos, hogy érdeklődése, politikai irányultsága nem változott: ott volt például Holbornban a Marx Memorial Libraryben tartott konferencián, amelynek a címe New Democratic Hungary volt, és amelyen Károlyi Mihály elnökölt. Egy 1958-ban kelt oklevél szerint partizánként vett részt a felszabadító harcokban. 1948-ban hazatér a kommunista Magyarországra, ahol úgy tűnik, megtalálja a helyét, tudható például, hogy párttag, s a Magyar Külügyminisztérium sajtóosztályán áll alkalmazásban. 1958-ban húszéves kiséssel, magyarul is megjelenik Heine-díjas regénye *Gyönyörű ősz* címmel – ez az egyetlen Magyarországon kiadott könyve. 1960-ban hal meg Budapesten.

Több érdekes dolgot észrevételezhetünk a Kádár Erzsébet-korpussszal kapcsolatban. Egyrészt – s nem tudni, hogy ez korfüggő vagy nyelvfüggő volt-e nála – Magyarországon még nagyrészt lírát írt, s emigrációja után – azaz németül, merthogy Párizsban is ezen a nyelven alkotott, s a német emigráns írók legjobbjának járó Heine-díjat kapja meg – főként prózát (novellát, regényt), illetve párbeszédes formájú műveket (drámát és filmforgatókönyvet). Persze nem ennyire azonnali és egyértelmű a váltás, 1922-ben emigrál, de 1923-ban még magyarul költeményeket ír. Verseinek nagyobb hányada avantgárd (aktivista) jellegűnek tekinthető, bár a 20-as évek elejére datált szerelmes versei inkább talán a klasszikus modernség vonalába sorolhatók. S ami esetünkben a legfontosabb: a *Má*ban publi-

kált versek általában éppen vitalitást tükröznek, az életenergia kitöréséről, az ebből másoknak is adni tudás képességéről szólnak, arról, hogy miként lehet kizökkenni és kizökkenteni a hétköznapiak monotóniájából. A hagyatékban talált versanyagnak (a vonatkozó dossziét valószínűleg a költő maga állította össze egy aztán soha el nem készült lírakötet számára) azonban még az avantgardista – azaz egy látszólag aktivista versnyelvet beszélő – része is gyakran (noha azért nem mindig) a tehetetlenség, a körülményeknek való meghódolás, az életbe való belesüppedés tragikumáról szól, különösen az 1919-ben vagy 1920-ban keletkezett darabok, mint például a *Társasjátékfigurák* vagy a *Tehetetlenségben* (1920) – sejtetően tehát az 1919-es forradalmak bukása gyötörte meg és tette pesszimistábbá a költőt, mely csalódás egyébként konkrét módon is tematizálódik *Ocsúdok* című, 1923-as versében.

De most térjünk vissza a *Má*ban publikált versekhez, melyek 1918-ban, illetve 1919-ben jelennek meg, de közöttük van olyan szöveg is, melyet később a költő 1916-ra (azaz tizenhét éves korára) datált. Az itteni szövegek alapszituációja többnyire a jobba tevés gesztusa, akár világjobbító szándékból (s ekkor haszonélvezője az egész emberiség), akár – noha az előbbivel összekapcsolódva – a „te”-hez intézett beszéd kontextusában az ennél személyesebb segítség okán: mintha valakinek, egy egyes szám első személyben megszólított, de ennél konkrétan meg nem határozott személynek – például szerelmesnek (?) – szólna (noha természetesen a „te” bírhat éppen általános érvénnyel is, vagy legalábbis a rá vonatkoztatott konklúzió vagy a rá irányuló cselekvések következményei általánosíthatóak is egyúttal). Mindenesetre annyit megállapíthatunk: a lírai én neme a *Má*ban publikált versekben meghatározhatatlan, az oly gyakran ezzel nyelvtanilag egybeeső cselekvő neme úgyszintén, a szövegekben foglalt érzelmek, tettek többnyire sem tűnnek nem-specifikusnak, csak a szerzői név tereli a befogadást olyan irányba, hogy mindezeket női alakhoz vagy szubjektumhoz kösse – akkor viszont például az R. Gy.-nek ajánlott *Levegőre!* című vers értelmezhető éppen egy sajátos szemléletű szerelmes költeménynek is... Az mindenesetre szemmel látható, hogy az Újvári Erzsí prózáiban vagy a Réti Irén novelláiban megfigyelhető kifejezetten női tematika (amely ráadásul egyfajta erős szexuális túlfűtöttséggel is társul), itt nem jellemző az intenzíven korporális megközelítés ellenére sem (a hagyatékban található szerelmes versek ebből a szempontból is másik csoportba tartoznak). Továbbá: amúgy, bár mint láttuk, a magánéletben Kádár Erzsébet kifejezetten politikus alkat, nagyon határozott baloldali meggyőződéssel, egyetlenegy antimilitarista verset ír – igaz, csak 1918-ban kezd publikálni –, s szövegei általában is nagyon távol állnak mindenféle aktu-

alítástól: ebben is különbözik a *Ma* fenti két – voltaképpen másik két – női szerzőjétől (ha az egyetlenegyszer megjelenő F. Murányi Jolánt nem számítjuk, aki végképp teljesen külsős volt, kalauznó vidéken).

Ez a politikamentesség az aktivizmuson belül egyébként elvileg elképzelhető: ugyan az aktivisták – mint Kádár Erzsébet is – „szocialistának tartották magukat, a dogmatikus marxizmuson innen, [s] bevaltott céljuk a konkrét utópia volt” (DERÉKY 1992; 63), de persze a cselekvés hatókörének többféle felfogása is kapcsolódhat Hiller és Pinthus aktivizmusfelfogásához, mint ahogy Kassák új – s kultúrájában forradalmasított – emberéhez is (mint tudjuk, Kurt Hiller 1914 végén nevezte el az expresszionista szerzők körében keletkezett radikális szellemi mozgalmat aktivizmusnak, melynek céljául a megváltozott társadalom hirdetését és felszabadított ember eszméjének felmutatását tűzi ki). Pinthus ezen szövegéből – kifejezetten forradalmi versek mellett – például nyugodtan következtethetnek olyan absztrakt erődinamikai verstanulmányok is, mint Kádár Erzsébet *Mi volt ez?* című darabja, ez esetben csak a tett kiindulási pontját, az akaratnak, energiakezelésnek a másmilyen voltát ragadja meg a szöveg. Tehát Pinthus ezt írja: „Eljött az idő, amikor a művészet már nem lehet többé elkülöníteni és erőszakosan távol tartani az emberi szellem megnyilatkozásának egyéb formáitól, hiszen céljuk közös: az ember felszabadítása, az emberiség szellemében született eszmék valóra váltása: Éppen ezért ne a minőségét firtassuk ennek a művészetnek, hanem az intenzitását (erejét) tekintsük mérvadónak. Értéke erejében rejlik. Nem a mesterség titkait kutatja, hanem az akarat érdeklő, az emberiségre irányuló akarat. Ez a művészet tehát mindenütt szét fogja vetni az esztétikum kereteit – ahol az adott valóság tetszetős megformálását tekintik esztétikumnak. De az ember tulajdonképpeni tette és munkája csak ott veszi kezdetét, ahol az adottból az érzés és eszme ereje lelkeset (mozgót) képes alkotni, mely eredetéből a jövő felé mutat. Itt torkollik tehát a művészet az etikába, a politikába – kérdés, hogy a művészet javára-e, de bizonyosan az emberiség javára” (DERÉKY 1992; 67–68). S ehhez az elvont dinamikai szemlélethez kapcsolódik a mozgáskultusz is, amely egyfelől már a Marinetti első futurista kiáltványában is megjelent, aki az intuíciót és a mozgást állította szembe a lassúság és racionalizmus kettősével, de megvan az aktivizmusban is, amely többnyire az expresszionizmusnak a bergsoni intuíción alapuló, a tudatba leszállást dinamikával megjeleníteni akaró mozgásfogalmát veszi át, ám többnyire teleologikus, cselekvésbe, javításba fordítódik át, a társadalom és a művészet átalakítására irányul, ilyenkor gyakran hivatkoznak Ostwald tanaira is, aki a mozgási energia tett-

be váltódásáról beszél.³ Olykor viszont – akárcsak esetünkben Kádár-Karr Erzsébetnél – a mozgás nem kötődik konkrét tethez, nincs jól látható célja, hanem a tematikusságtól elszakadó műben a tartalom helyét veszi át (mondjuk ekkor talán inkább absztrakt expresszionistaként kategorizálható, mint Hatvani Pál *Kísérlet az expresszionizmushoz* című, a *Ma* történetében viszonylag egyedülállónak tekinthető alapvetésének esetében). Az avantgárd lírában is jelentkezik ez a mozgás, tehát Kádár Erzsébet ezzel egyáltalán nem áll egyedül, az ő esetében tematikusan, kicsit didaktikus formában (de Komját Aladárnál is ugyanez a helyzet), vagy áttételesebb megjelenési formában a táncmotívumban (Kassák: *Májusi tánc*, Lengyel József: *Jégpályától*), ahol a zene, a forgás, a ritmus adja a természettel való egybeolvadás egyik lehetőségét. (Ilyenkor nagyon gyakori, hogy a szövegek maguk is körkörös szerkezetűek – például Lengyel Józsefnél is – s ez bizonyos értelemben Kádár Erzsébet verseinek is jellemzője: ő bizonyos sorok – olykor versszakok – szintjén szeret anaforikus struktúrát használni. Amúgy – mint ahogyan egyébként a *Ma* ezen időszakában a szerzők többsége – nem jut el a Derék Pál által ténylegesen avantgárdnak nevezett, digitális szerkezetű – a mondatot és a szót apró elemekre robbantó és új szemlélettel visszaépítő költeményekig, a deszemiotizáló poétikáig stb.)

Általában is megfigyelhető *A Tett* és a *Ma* lírai szövegeiben, hogy az aktivista szemlélet egy sajátos térkezelési technikával társul: adott egy tágas, nyitott tér, ahol a lírai beszélő mozog, s valamilyen módon mintegy benövi, magába kebelezi, magába olvasztja a tereptárgyakat, vagy leg-

---

³ Magyar vonatkozásban lásd például Kassák *Szintetikus irodalom*, Halasi Andor *Új irodalmi lehetőségek* vagy Vajda Imre *Világnézet* című cikkeit. Kassák Lajos: *Szintetikus irodalom*, *Ma*, 1916. dec. 3. I. évf. 2. sz. 18–21.; Vajda Imre: *Világnézet*, *A Tett*, 1916. jan. 5. I. évf. 5. sz. 69–70.; Halasi Andor: *Új irodalmi lehetőségek*, *A Tett*, 1915. nov. 15. I. évf. 2. sz. 21–22. Kassák a *Szintetikus irodalom* című tanulmányban hasonló célokat jelöl ki a mozgás számára. Ebben a cikkében a szintetikus művészetnek (az aktivizmus magyar változatának) módszertanát dolgozza ki, túllépve a megfigyelés és az analízis metódusán: az alkotó az analízissel felbontott, dekonstruált valóságot egy új, egyéni módon felépített entitással cseréli be; a befogadónak pedig gyakorlatilag – fordított irányú – aktív tevékenységet kell végennie, hogy adekvát módon értelmezhesse a művet. A szintetikus művészet a különböző izmusok összehangolásából jönne létre, s igazából egyfajta életformát is jelent. Célja: elszakadás az esztétikától és a folytonos harcra, akcióra ingerlés, eszköze: a mozgás, mely szemben az olasz futuristákkal, „akik számára a mozgás öncélú volt, rombolásra törekedett és a permanens forradalom alatt permanens rombolást értett”, határozott irányú, a művészeti és társadalmi forradalom irányába hat. „Mi már tudjuk szintetikus életünket, mi érezzük szoros mindenhez tartozásunkat a világban, és éppen azért a legszebb életformának tartjuk azt a harcot, amit a társadalomban és a művészetben akarunk végigharcolni. Mozgást akarunk, ami mindent mozgat! Mozgást akarunk, ami egy biztos centrum felé mozog!”

alábbis érzékileg úgy kerül velük kapcsolatba, hogy nem érezhető a közöttük szokásosan feltételezett aránykülönbség. Valahogy mintha a szubjektum és az általa érzékelt külvilág lépne nagyon szűk közeli korporális kölcsönviszonyba. Ha rátérünk konkrétan a Kádár Erzsébet-versekre, láthatjuk, hogy a *Nézd:* című versben is hasonló a helyzet: egyfajta panteisztikus egybeolvadás történik benne, de ez esetben a lírai én dominanciájával: az ő cselekvéseiből, mozgásából következik a táj alakítotttsága:

„Nézd:
jelentősséggé harsant két karom póznáz fölöttem:
kövek alá horgonyzott lábam már utakat mér.
Nézd a póznákat:
nyújtózkodom!
Házak hasán ezer színes napot
– csiklandva –
röhögöttet a plakát
(– a holnapokból –)
És a kezeimből is
– (már nem mázolja
rád a velemmozgást
vállighasadt ujjak) –
holnapok csurognak az útra.”⁴

A *Nézd:*-ben elsősorban a példamutatás szándéka fogalmazódik meg, azaz, hogy a főntebb bemutatott én-világ, szubjektum-objektív viszony nézése, megértése – akár leutánzása – egy mélyebb, esszenciálisabb világértést eredményezhet. Olyasféleképpen összegezhetjük a némileg didaktikusan ki is mondott tanulságot, hogy mindehhez az embernek az érzékelésén keresztül intenzív, fenomenológiai értelemben kiasztikus kapcsolatba kell kerülnie a világgal:

„Nézd: (ne csak a kigurult szemekkel)
A tíz ujjaddal, a pórusaiddal,
A szád felfeszült mélyével,
A nemtudodmirejő karoddal,
A nekilökött férfiségeddel:
nézd!
Amire vak voltál máig,
(és mennyien vakok voltak!)

⁴ <http://www.geni.com/people/Erzs%C3%A9bet-Elisabeth-K%C3%A1d%C3%A1r/6000000019682048194>

tapogató ujjak ernyedtt visszafogásán túl
mi van még!
És még az okos szavakon is túl
A máid körbekerített lapulásán,
– a körutakon és a kilátókon túl
[...]
Nézd: az utat,
S lihegd egyhelyben
Az előremozgásom ritmusát.”

(Itt jegyezhetjük meg, hogy a későbbi versgyűjteményben – lásd PIM, hagyatéék – is van egy olyan vers, amely ugyanerre a színesztézikus, komplex nézésre szólít fel, a *Tebetetlenség*, csak éppen ott a megváltozhatatlan zavart konstatálják ekként a „te”-vel együtt.)

A *Versek* 1. számú darabjában ennél szűkebb, noha külső környezetben – vagyis az utcán⁵ – a házak, sarkok, szögletek belekönyökölnek, beletépnek a testbe, szétfeszítik a koponyát, nem engedik a szabad mozgást, de aztán a lírai én „a pupilláján keresztülfűzi” ezen objektumokat, s tekintetének máshová fókuszálásával túlnéz rajtuk a szem „néhány milliméteres ideghártyáján” keresztül, „felmér ezer-méteres mezőket”, „beleszédül nagy perspektívákba”: s ekként változtatva a helyzetet, azaz a végtelenséghez alkalmazkodva képes lesz végigmenni a tér lehatárolt darabján, az utcán. (Más kérdés, hogy e szöveg párdarabjában – *Versek*, 2. rész, a hagyatéékban úgyszintén *Ucca* a címe – a tekintet megváltozása – a félig lecsukott szempillákon át nézés – éppen monokróm [pl. „egyszínű”, „lilásan fakó”] foltokká és mozgássá egyszerűsítik a látványt, s a külvilág minden objektuma ezáltal „nagy helyzeti energiáit” s „lényegét veszve” a „hallucináció mozgóképszínházává” válik. De azért – bár a versretorika kritikus nézőpontot sejtet – a látvány, sőt a világ uralhatóságának tételezése önmagában vitathatatlan: a lírai én kísérletező kedve, játéka teszi ilyenné a világot, s az bármikor visszaalakítható.)

A *Levegőre!* című szöveg, amely a *Ma* 1919. februári számában volt olvasható, szintén ahhoz szól (ezúttal egyes szám harmadik személyben), akinek a kitáruló, eddig zárt, mélyen fekvő helyen tartózkodott, s most is csak valamiféle „felfeszülésre kínlódó zsúfolt rekkenésig” jut: de a lírai én saját ritmusú mozgásának (ismét mint követendő példának) és a kinti levegőnek arra kéne bírnia, hogy innen, vagyis a hétköznapi realitásból egy magasabb szintű – s itt kifejezetten testiesként reprezentált – létezésig jusson:

„Moz-gás!
Le-ve-gő!
És valaki, akinek ez a fülébe süvöltsön,
akinek a testére tetováljam;
akinek a tüdejébe szuszogjam:
hogy kiszakadjon velem a csámcsogó mindennapiságból

ebből,
hogy a testéről lekarmolja a pállott szöveteket,
meztelenül - - -
szemeit tűzze ki a homlokára
és tízkörömmel a legmagasabbra vájjon”

Ugyanennek a témának elvontabban megragadott, mintegy mozgástannulmányként működő kidolgozása a *Mi volt ez?* (*Ma*, 1918. máj. 1.). Előbb olyan fokú a vizuális absztrakció, mintha egy, az idő dimenziójával is kibővített absztrakt kép *ekphrasziszát* olvasnánk: a végtelenbe nyúló mozgás itt egyre egyenesedő, keményebbé váló vonalként (vagy ha matematikailag nézzük, erőt jelző vektorként) jelenik meg – aztán ez válik egyre konkrétabbá, egyre testiesebbé: előbb csak egy hullámvonal válik egyre feszesebbé, aztán kiderül róla, „bütykössé duzzadt” indulat, „egy öklösre görcsült kar” kilendülése – s bár nem tudható pontosan, csak a tehetetlen, ájult düh készül mozgásba átváltódnival, vagy hatalmas erők kirobbanása megy végbe, a lényeg, hogy ez egy intenzívebbé váló, realizálódni képes energia.

A folyóirat 1918. október 15-i számában három vers is megjelenik Kádár Erzsébettől, s ezek témáját ugyancsak összefoglalhatnánk azzal, hogy valamiképpen a kizökkenés/kizökkenés lehetőségeit latolgatják: noha a középső (*Úgy nem kell...*) az előbb bemutatott darabokkal szemben áll anynyiban, amennyiben az „ő” végül mégis lerontja a lírai én felfokozott érzékeinek és rohanásának köszönhetően megvalósulni készülő megváltódást, merthogy a másik személy, az „ő” szájából viszont „kiferdül a hang”, s mozgása sem autentikusnak tűnő: a tavasz ezért piszkos őszebe fordul.

A másik két szöveg viszont ennél optimistább: az *Eső után* – amely bár kivételesen pozitívan ítéli meg a hétköznapokat is, mint a normalizálódás beálltán idejét az ünnep, a béke megvalósulásának pillanata után – alapvetően az ünnep leírása, amely a természet panteisztikus egységének megvalósulását, a természeti erők (pl. szél) és az öröm kiszabadulását, végül is diadalát éneklie meg. Ezzel az ünnepfelfogással kapcsolatban egyébként – amely megfigyelhető egyébként számos más avantgárd versben is, elég például Kassák *Májusi táncára* gondolni – talán nem alaptalanul juthat eszünkbe Gadamer ünnepfogalma (GADAMER 1994; 11–85). Leg-

alábbis annyiban, hogy amint a német filozófus kimondja, az egyrészt mindig az emberek közösségének tapasztalata, nem tűri az emberi izolációt („az ünnep közösség, s magát a közösséget ábrázolja, mutatja meg annak tökéletes formájában”); másfelől mindig művészet saját, meghatározott bemutatásmódokkal; harmadrészt saját ideje van, a hétköznapi – pillanatról pillanatra telő – időt leállítja, elidőzésre készítet (és akkor persze az aktivista költeménnyel, mint költői alkotással is rokon).

A harmadik darab – értelmezhető egyfajta triptichonnak, vagy véletlenül kerültek így össze? –, a *Merésre perdülőben* egy „mégis” vers, amikor is a felmerülő akadályok (szomorúság, kín) ellenére is vállalkozó kedvű, kurázsival rendelkező én váltja meg ismét az emberiséget:

„És mégis nyikkant a vállam
a kezem felhőket telimarokkal hozott
és nevetést fújtam ámuló szemekbe.
[...]
És mégis: merem kiáltani, hogy itt vagyok:
marokra-fogtam magamból a mindent,
kondenzáltját a perdülő merésnek.”

Kádár Erzsébet munkásságának két pillérét valószínűleg ez a pár magyar nyelvű avantgárd vers képviseli, illetve az ennél lényegesen nagyobb, jobbára német nyelvű prózakorpusz, amelynek feldolgozása nyilván érdekes, de hatalmas feladat lenne.

Irodalom

- BEBEL, August (1907): *A nő és a szocializmus*. Ford. Somogyi Béla. Népszava Könyvkereskedés Kiadása, Budapest
- DERÉKY Pál (1992): *A vasbetontorony költői*. Magyar avantgárd költészet a 20. század második és harmadik évtizedében. Argumentum, Budapest
- GADAMER, Hans Georg (1994): *A szép aktualitása*. A művészet mint játék, szimbólum és ünnep (1974). Ford. Bonyhai Gábor = *A szép aktualitása*, T-Twins, Budapest
- KÁDÁR Erzsébet (1919/4): Üzenetek a csöndben. *Ma*, 4. 63–64.
- KÁDÁR Erzsébet (1919/8): Asszony. *Ma*, 8. 204.
- Látogatás Kádár-Karr Erzsébetnél, a Heine-díjas magyar származású német író-nál (1938). Párizs, A Népszava tudósítójától, *Népszava*, 274–278. 6.
- SULEIMAN, Susan Rubin (1990): *A Double Margin: Women writers and the Avant-Garde in France* = SULEIMAN, Susan Rubin: *Subversive Intent. Gender, Politics, and the Avant-Garde*, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, and London. Magyarul: SULEIMAN, Susan Rubin (1993): *Két esszé*. Kettős margón. A nőírók és az avantgárd Franciaországban (részlet). Ford. Kálmán C. György, Orpheus, 2–3. 78–100.